

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNAN

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

Utkommer den 5 och 20 i varje månad.

Pris: Postpren.: kr. 2:50, på Exp. (minst 5 ex.) kr. 2:40; lösn. 15 öre.

N:r 18
20 Okt.

REDAKTÖR:
BRUNO NYSTRÖM.

Årg. 23
1919.

Erkänn och förlåt!

I ngen människa är felfri, ingen fullkomlig. Därför bli felstegen så många. Det går knappast någon dag, utan att man gör något misstag, tager något steg vid sidan av den rätta vägen. Mer än en gång ledde måhända ditt handlingsätt därtill, att förhållandet till medmänniskorna icke blev det bästa. Och orsaken?

Ja, det kanske bara var ett litet obetydligt ord, som fälldes, men det åstadkom många tråkigheter, emedan det var ett tanklöst uttalat ord. Du tänkte icke, innan du talade, beräknade icke, att det kunde bli en stor eld av den lilla gnistan. Efteråt, när följderna visade sig, klagade och beklagade du. Inte hade du väntat något sådant. Du hade ingenting menat med det sagda. Det var ju bara ett litet oskyldigt skämt. Att man kunde känna sig träffad av så litet! Nåja, men tänk efter, huru skulle du ha handlat under liknande förhållanden? Kanske även du skulle ha sårats. Alla äro inte lika. Den ene är av naturen mera tålig och fördragsam, den andre däremot ytterst känslig. Betänk dettal. Då blir du mera försiktig, väger dina ord mera. Och så blir du snar till att bedja om tillgift. Det vill nog till, det är så förödmjukande, så svårt att få fram de orden: »Hav förbarmande med mig! Jag erkänner felsteget. Förlåt!» Du är förkrossad, tillintetgjord, men — vad mer? Du har vunnit seger, seger över dig själv. Det är en härlig seger. Segerlönen uteblir icke. »Jag förlåter dig!» Det blir segerfanfarerna. Vet du något härligare?

När du sedan förorättas, så förlåt! Det är din skyldighet. I Kristus har du föredömet. »Fader, förlåt dem!» Det var hans ord.

Förlåt! Förlåter du icke, blir du heller icke förlåten. Ty den, som icke förlåter människorna, erhåller icke den himmelska förlåtelsen.

Erkänn således och förlåt! Då segrar du. Och så kan du vara viss om, att du får det begärda, när du beder: »Förlåt mig det, jag brutit, såsom jag förlåtit dem, som brutit mot mig!»

Uno Kvist.

De, som med tårar så.

För blandad kör.

Viktor Edvin.

p *mf* *p*

De, som med tårar så, sko-la med glädje skör-da. De, som med tårar

mf *f* *mf*

så, sko-la med gläd-je skör-da. De gå å-stad och grå - ta,

p

de gå å-stad och grå - ta och bä-ra ä - - del säd; och bä-ra ä - del

f *f*

säd; de kom-ma med gläd - - - je, de kom-ma med gläd - -

je och bä - - ra si - na kär - - var, och bä - - ra si - na

kär - - var. De, som med tå - rar så, sko - la med gläd - je

skör - da. De, som med tå - rar så, sko - la med gläd - je skör - da.

Guds medhjälpare.

Det är en sak, som ligger mig så varmt om hjärtat, och som jag genom dessa rader ville framlägga för mina troende systrar. Det finnes säkerligen bland eder sådana, som ej hava någon så bestämd livsuppgift, att ni icke skulle kunna giva ert liv mera helt i Mästarens tjänst åt de lidande och sjuka. I synnerhet på landet behöves det så väl någon, som hade både tillfälle och förmåga att vid sjukdomsfall särskilt i de fattigare hemmen se till de sjuka och sköta dem. O, om det på varje plats finnes en ung kvinna, som riktigt kände det som sin uppgift att

gå till de sjuka och vårda dem och på samma gång viltna om vår Frälsare! Det är många, som gå bort i mörker, därför att det ej funnits någon, som visat dem vägen till Gud, då de i elfte stunden sökt frälsningen. Om det nu härtill anses behöfligt att ha kunskaper i sjukvård, så anordnar ju Svenska Missionsförbundet församlingstjänarinnkurser. Till sist ber jag eder tänka på Jesu ord: »Jag var sjuk, och I besökten mig» och »Vad i haven gjort en av dessa minsta mina bröder, det haven I gjort mig.»

J. G—n.

Öppnade dörrar.

För ett par dagar sedan hörde jag en predikan över Upp. 3: 7—13, sändebrevet till Filadelfiaförsamlingen. Det framhölls med mycken kraft, att den högsta nåd, som kan givas en församling, är öppnade dörrar, d. v. s. ökade missionstillfällen. Detta var just, vad församlingen i Filadelfia skulle erhålla såsom lön för sin trohet mot Kristus.

Under det jag hörde den gripande och allvarliga framställningen, kom jag så osökt att tänka på vår yttre mission, framför allt vår Kongomission, där vi stå inför öppnade dörrar i en utsträckning som aldrig förr. Stora folkstammar ha inbjudit oss att komma till dem med evangelium. Talrika byar med väldiga människoskaror vänta på oss. Över allt äro missionstillfällena ökade, över allt äro dörrarna öppnade. Vi ha blott att gå in.

Om detta är den största nåd, som Gud kan giva ett missionssällskap, så böra vi vara tacksamma. De stora möjligheterna må ock mana oss till ödmjukhet, ty utan ödmjukhet vinnes ingen framgång för Guds rike. Brist på ödmjukhet betyder brist på kraft, ja, brist på alla de andliga resurser, som äro nödvändiga för arbetet.

Gud har givit oss öppnade dörrar. Han har ock givit de ekonomiska förutsättningarna. Genom sina trogna tjänare har han i Missionsförbundets händer lagt medel till uppförande av åtskilliga nya stationer i Franska Kongo. Men det fattas personliga krafter. Det antal, som f. n. står till vårt förfogande, motsvarar icke på långt när de rika möjligheterna. Och därför är det oss omöjligt att rätt utnyttja desamma. Från Missionsskolan ha vi icke heller utsikt att inom de närmaste 1 å 2 åren erhålla ett sådant tillskott, att behoven fyllas.

Vi äro tacksamma, utomordentligt

tacksamma för de unge män och kvinnor, som år för år anmäla sig till inträde vid vår Missionsskola för att efter genomgången kurs — de manliga 4 år och de kvinnliga 2 år — resa ut till fälten. Utbildningen för dem, som nu äro där, vilken utbildning från missions synpunkt icke alls är längre än som är nödvändigt, kräver dock en tid, under vilken stora missionsmöjligheter kunde utnyttjas, om krafter funnes.

Finnas de då icke? Är det omöjligt för oss att ännu på 3 å 4 år få ut så många nya krafter i vår Kongomission, att de människoskaror, som nu stå väntande där ute, skola få höra evangelium?

Nej, det är icke omöjligt, om blott kallelsen finner det rätta svaret hos dem, som skulle kunna resa ut och taga upp arbetet utan längre tidsspilan. Vi ha i våra församlingar och ungdomsföreningar icke så få studenter, vi ha yngre folkskollärare och folkskollärarinnor, ävensom lärarinnor från Högre Lärarinneseminariet, vi ha ingenjörer m. fl. Sådana personer och med dem likställda, om de för övrigt äro kvalificerade, skulle kunna vara färdiga att upptaga missionsarbete antingen omedelbart eller efter någon tids, t. ex. ett års vistelse vid Missionsskolan. Vilket väldigt tillskott av arbetskraft skulle icke vinnas, om några av dessa unga ville offra sig i Herrens tjänst ute på missionsfältet!

Kallelsen ljuder. Den utgår från missionens Herre själv. Skall han finna villiga redskap? Uppgiften gäller icke blott Kongo, ty samma rop efter arbetare ljuder även från Kina med oförminskad kraft.

Måtte kallelsen finna det rätta svaret i mångas hjärtan!

Stockholm den 13 sept. 1919.

J. E. Lundahl.

PÅ GUDS VÄG

FÖR UNGDOMSVANNEN AV ROSA

(Forts.)

Genom skogen slingrar en liten stig i tusen bukter, den är smal och nästan omärklig, men följer man den tåligt, finner man, att den mynnar ut på en höjd med en storslagen utsikt över samhället och sjön. Den där höjden bjuder ej endast på vackra vyer. Den har doftande liljekonvaljer, läckra smultron och björnbär, stora, tunga nötklasas, beroende på vid vilken årstid man kommer. Skogen bjuder, som vi se, på en hel hop bra saker, men — var finnes ett paradiset utan sin orm? Vem kunde ana, att denna fredliga plats gömmer på lurande faror. Inte för oss precis, men Cesars trogna skara måste ibland fly för livet, då de vågat sig för långt in i skogens dunkla snår. Pelle, den stora katten, ett praktexemplar av sitt släkte, har mer än en gång återvänt blödande och illa åtgången efter en het dust med mickelev.

Fredligare vilda djur funnos även i dess dunkla gömslen. Fasaner lämnade ibland efter sig en guldskimrande fjäder. Snabbfotade jössar kila ut och in där. Håller man sig bara riktigt stilla, kunde de komma en ganska nära ibland. Någon gång kunde ett smidigt rådjur med lätta språng ila över ängen för att sätta sig i säkerhet i storskogen, vars toppar långt bortom ängar och fält avtecknade sig emot himlen som taggarna i en såg. Det hade varit och tagit sig en titt på ungskogen men funnit förhållandena där alltför små, och läget så obehagligt nära människor och hundar.

I byn fanns en grupp troende, vilka tillhörde en församling i närmaste

stad. Runes tillhörde denna församling och reste ofta in till staden och deltog i gudstjänsterna. En och annan gång kom predikanten ut till dem och ledde ett veckomöte, mera sällan kom han en söndag. Predikanten var Runes personlige vän, och ofta gästade han i deras hem vid sina besök. Så gick tiden, och de unga makarna beredde sig att fira vårens och pånyttfödelsens glada fest, pingsten, för andra gången i det egna hemmet. Då anmälde en gäst sin ankomst, en kär och mycket välkommen sådan. I veckor förut hade det rustats för hans värdiga mottagande. Nu hade det namnlösa rummet fått lämpliga möbler. Själva pingstdagen kom han, en stor präktig pojke, som tyst och fundersamt skådade ut i världen med sin fars stora, mörka ögon. I regel var han tyst och snäll, men han förfogade över en kraftig röst, när han ville ge sitt misshag till känna. Vilket underverk han var den pojken! Hennes egen Lennart! Maj kunde aldrig se sig nöjd på honom, det var alltför underbart, att detta lilla knubbiga, sprattlande pyre en dag skulle bli en man. Åh, det var så långt, så oändligt långt till dess! Nu var han hennes egen, hennes och Ivans! Nu låg framtiden så stor och ljus, så rik och arbetsfylld framför, ty detta lilla väsen skulle ju fostras och danas till en stor och god medlem i Guds rike och i samhället. Maj tyckte, som om alla hade sin blick fäst på henne för att se, hur hon fyllde sin ansvarsfulla uppgift att fostra en ny världsmedborgare. Ja, det var ansvarsfullt, men — ack, så härligt! Hon tog sin pojke

i famnen och dansade genom alla rummen och sjöng: »Min, min egen, min skatt, mitt hjärtebarn», tills den lille höll på att tappa andan av den vilda farten och högljutt protesterade mot behandlingen. Undrar just, om någon mor funnit upp en sådan mångfald av smeknamn för sitt barn som Maj? Fru Rune tyckte, hon blev barn på nytt, hon lekte och rasade med sin Lennart och fann på tusen upptåg.

Var glädjen och lyckan stor att få lägga sitt eget barn vid sitt hjärta, så kände hon som sagt även ansvaret stort. Tackade hon ofta Gud under glädjetårar för den skatt, han anförtrott henne, kunde hon också ligga på sina knän bredvid bädden, där den lille slumrade, och under tårar bedja om hjälp att fostra sin älskling ej endast för detta livet utan främst för det tillkommande. Maj började inte fostra sin gosse, först när han blev fem, sex år, som en del anse lämpligt. Hon började från första månaderna att vaka över sitt barn, och varje ogräsfrö, som skyntades, blev avlägsnat med varsam men fast hand. Långt innan hans tunga kunde frambringa de första jollrande orden, hade hon lärt honom knäppa sina händer, då han fått mat eller skulle sova. Undan för undan, som han växte till, lärde han sig att lyda. Om handen sträcktes efter en begärlig sak, var oftast mors höjda finger och allvarliga: »Det får inte Lennart röra», nog, att bringa honom till ögonblicklig lydning.

Så länge lillen stod under mors speciella vård och låg som ett litet hjälplöst bylte i hennes famn, beundrades han helst på avstånd av sin far, som ju inte visste, hur man skulle hålla ett sådant knyte. Men bara Lennart fick benen fria och fick stadga i kroppen, så att han kunde krypa omkring, då fann han sig allt oftare beskådande världen uppe ifrån sin fars arm eller tagande en lur lutad mot hans bröst.

Snart kunde han följa mor hack i

häl ute i trädgården eller inom hus i källare och vind, överallt måste han vara med och »se efter den lilla mamman», som han så troskyldigt försäkrade.

Inte hade Maj just idkat sällskapsliv särdeles mycket förut, men nu gjorde hon det ännu mindre. Hon tyckte inte om att gå, dit hon inte kunde taga sin lille älskling med sig. Hon gjorde honom ej därmed till en morsgris. Hon ville, att han skulle bli en hurtig pojke, fast hjärtat flög upp i halsgropen, då hon fann honom uppe på en stege, så långt han kunde komma, eller far fick hämta ner honom från ett träd, där han väl vågat klättra upp men ej ned igen. Nej, Lennart skulle bli en frisk, käck pojke, även om det skulle kosta mor hjärtklappning ibland.

Kap. 12.

En bikt.

»Mamma!» Lennart sitter uppkruken i köksfönstret och dinglar med benen. »Mamma, om jag klättrar upp i kyrktornet, upp till den högsta luckan däruppe, om jag står i den och talar med Gud, då hör han väl riktigt, vad jag beder?»

»Varför skall du så högt upp för att tala med Gud?»

»Jo, för annars hör han inte, men där högt uppe är man väl närmare himlen, så Gud kan höra riktigt bra, då man beder till honom?»

»Vad vill pysen min då, efter det är så noga, att Gud skall höra?»

»Jag vill ha' en syster. Jag är så ensam. Märta har en syster, och det har Georg också, bara jag är utan, varför får jag ingen?»

»Kanske du får en du också, om Gud vill.»

»Varför vill inte Gud, att jag skall ha en syster, då både Märta och Georg fått?»

»Lille Lennart, Gud ger dig nog en liten syster, om han ser, att det är bäst för dig. Han ger oss alltid det bästa. Men du behöver inte knoga upp i kyrktornet, Gud hör dig lika bra, då du talar med honom inne i barnkammaren.»

»Äh, gör han det, det trodde jag inte, för jag har bedit så om en syster, men inte har det kommit någon för det, och så tänkte jag, att Gud inte kunde höra, vad jag sade.»

Ja, lille Lennart var verkligen ensam. Det var bara, när han i mors sällskap fick hälsa på sina jämnåriga vänner Märtha och Georg, eller dessa en och annan gång kommo till honom, som han fick litet sällskap, ty det var rätt långt emellan grannarna, och det kunde ej bli varje dag, de små lekkamraterna fingo träffas. Lennart var en förståndig pys, som kunde roa sig själv i vanliga fall och ej längtade efter en ständig lekkamrat, förrän de andra båda nästan samtidigt fått var sin lilla syster. Varför skulle lyckan gynna dem, och han bliva utan?

Lennart var en käck pojke, som bar sina tre år med heder. Han var fortfarande sin mors ständiga sällskap, men om han avgudade någon, så var det sin far. Att bli stor som pappa, det var hans högsta åtrå. Om mor och han reste bort, så var Lennart inte tillfredsställd, förrän han åter fick vända om till pappa. Maj ville alltid ha sin lille son ren och prydlig; hon visste inte värre än »smutsiga ungar». Men ack, Lennart var en företagsam ung man, som inte hade ro att hålla sig stilla många minuter åt gången. Det fanns också så ofantligt mycket, som krävde hans intresse och handlingskraft. Hade han väl kommit ut, klädd i en skinnande vit kostym, så var det säkert, att det låg en del tegelstenar i ett hörn av gården, som absolut just då måste flyttas någon annanstans.

(Forts.)

J. Öman 50 år.

Den 22 oktober fyller S. M. U:s Lapplandsmissionär *Jonas Öman* i Gunnarn 50 år. Missionär Öman är nämligen född i Wilhelmina socken i Lappland den 22 oktober 1869.

I unga år omvänd till levande tro på Gud, drogs hans hjärta till missionsarbetet och verksamhet för sin Herre och

Frälsare. Åren 1894—95 genomgick han Karlskoga praktiska skola och fortsatte sin utbildning året därpå i missionär Agrens evangelistskola i Norra Degerfors, varefter han antog kallelse att verka som evangelist inom sin egen hemsocken, där han stannade till 1901. Åren 1901—05 innehade han plats som församlingsföreståndare och predikant i Västlands missionsförsamling i Uppland. Sedan år 1906 är han Svenska Missionsförbundets ungdomsrepresentant i Lappland. På sitt lugna, fridsamma och hjärtevinande sätt har missionär Öman vandrat fram mellan lappkåtor, byar och nybyggaretorp med det glada budskapet om syndares Frälsare. Han har på så sätt färdats många hundra mil i det vidsträckta Lappland med sina skogar, fjäll och sjöar. Han är ock överallt sedd med aktning och förtroende av det enkla fjällfolket, och åtnjuter ett gott anseende i samhälleligt avseende. Så har många kommunala och liknande förtroendeuppdrag erbjudits honom, men han har dock avböjt de flesta, emedan han ej velat låta något hindra sig i det rent andliga arbetet.

Såsom S. M. U:s missionär har Öman utfört ett gott och bestående arbete. Det är en ansenlig ungdomsskara, som nu med oss bringa honom de varmaste lyckönskningar på hans märkesdag. Med obrutna kropps- och själskrafter står missionär Öman ännu i sin fulla mannkraft. Vi hoppas därför, att han alltfört under många år skall få verka Herrens verk bland Lapplands fjäll och sjöar till rik välsignelse för dem, som bo och bygga i dessa vårt lands nordliga trakter.

Skaffa Ungdomsvännen

en ny prenumerant!

Minnen från ungdomskursen på Missionsskolan, Lidingön, den 14—27 juli.

Det kan synas väl sent att först nu komma med några minnen från vår ungdomskurs på Missionsskolan sommaren 1919. Men vi kunna till vårt försvar här för omtala, att en av deltagarna gav oss ett halvt löfte om att få hans »minnen och intryck» från kursen, men att han tyvärr behållit dem för sig själv. Som han till sin ursäkt anfört antagliga skäl, skola vi, trots besvikelsen, likväl ej tänka annat än gott om denne vår deltagare.

S. M. U:s första ungdomskurs på Missionsskolan hölls 1916. Den slog igenom och väckte ett starkt behov av en årlig sådan. Men på grund av kristiden kunde ingen ny ungdomskurs hållas förrän i sommar. Men att den var synnerligen efterlängtd, det förnams tydligt av den tillfredsställelse, varmed tillkännagivandet om densamma mottogs. Anmälningar till kursen inkommo också till S. M. U:s expedition från ett vida större antal personer, än som kunde beredas rum.

Kursen tog sin början på kvällen den 14 juli. Sedan supé intagits i den festligt dekorerade matsalen, samlades kursdeltagarna i skolans hörsal, där de hälsades välkomna av S. M. U:s sekr. kand. Bruno Nyström. Det var för honom en synnerligen stor glädje att såsom kursledare få hälsa de till ett 90-tal uppgående deltagarna varmt välkomna till S. M. U:s andra ungdomskurs på Missionsskolan. Syftet med kursen visste vi. Men om detta skulle vinnas, berodde ej blott på Guds givande utan ock i en mycket hög grad på oss själva. Redan från början förnams en god stämning och en varm anda, som ock

På väg till Missionärsbarnens hem.

förblev rådande inom kursen under hela tiden.

För att giva Ungdomsvännens läsare en idé om kursens arbete anföres följande ur dagordningen. Kl. 10—11 f. m. bibelstudium, 11—12 föredrag. 5—6 e. m. bibel- och missionsstudium i kretsar, och 8—9 e. m. föredrag. Den övriga tiden fick disponeras fritt till studier, samtal, promenader och utflykter. Morgonbön hölls omedelbart efter frukosten.

Förmiddagarnas bibelstudier leddes av rektor Gust. Moseson, som därmed föreläsningsvis behandlade det viktiga ämnet: Den kristna församlingen. Övriga föreläsare voro: Missionslärare G. Blomberg, Sven Visborg, stud. Arthur Johansson, sekr. G. Wallinder, missionär M. Westling, red. J. Hellström, sekr. A. Wallin, missionär O. Morfeldt, direktör J. Olof Lindberg, fru Anna Fredén samt Josef Roth, Bruno Nyström och S. M. Fredén. Att nu referera något av de olika föredragen medger ej utrymmet. Det bör dock sägas, att de voro

Då kursdeltagare stå i köket.

Missionärsbarnhemmet. — Kören sjunger.

mycket givande och instruktiva och mottogos med varma erkännanden. Det var en instruktionskurs, där praktiska ting och dagsproblem behandlades. Det var ock en för dylika spörsmål intresserad och vaken ungdom, som vid kursen hade mött upp. Att ett föredrag kunde mera tilltala somliga och ett annat andra, allt eftersom det berörde en verksamhet eller ett problem, för vilket ett större intresse fanns, det är helt naturligt.

Vid bibel- och missionsstudietimmen delades deltagarna upp i fem kretsar med var sin ledare, då vi fingo tillfälle att pröva den för somliga nya kretsmetoden. I dessa kretsar bedrevs ett intensivt arbete. Det visade sig bl. a. däri, att den därtill föreslagna timmen gick så fort, att klockan vanligen hann bli 3 kvart i 7, innan kretsen bröt upp.

Den vackra naturen och det gynnsamma vädret lockade till flera kortare och längre utflykter. Så besöktes en stilla afton lektor P. Waldenströms grav. Det var just på årsdagen av den värderade missionsföreståndarens ingång i vilan. Ett besök, som sent skall glömmas av dem, som voro med.

Missionsförbundets hem för missionärernas barn fick ock ett besök. Vår sångkör sjöng och genom kand. Nyström framlämnades en kontant gåva från kursdeltagarna, som därmed önskade bereda barnen någon extra glädjestund.

Under ett kamratligt umgänge förflöto dagarna mycket fort. Födelsedagar och namnsdagar firades. Så blev t. ex. kand.

Nyström, som under kursen fyllde år, på sin märkesdag hyllad med sång, tal och en minnesgåva. En »systerarnas afton», i all hemlighet förberedd, då de själva skötte programmet och bröderna voro gäster, samt en dito »brödernas afton» må ej förtigas. Dessutom förekommo extra små tillställningar då och då, varigenom sol och munterhet spredos över samvaron.

Kursen avslöts söndagen den 27 med ett större missionsmöte, som hölls i den stämmningsrika furuparken. Talare voro Bruno Nyström, S. M. Fredén, Gust. Mosesson, Arthur Wallin och Josef Roth. Kursens sångkör sjöng under dir. Lindbergs ledning flera sånger. Mötet var väl besökt och präglades av en varm anda och rik uppbyggelse.

På kvällen hölls avslutningsmöte i hörnsalen med firande av Herrens heliga nattvard, då rektor Mosesson ledde. Det blev en stund av genomgripande allvar, då den himmelska världens krafter grepo våra hjärtan. Vi kände, att vi voro ett i Kristus. På skilda platser och i olika kallelser kämpa vi dock för samma mål: Guds rike och församling.

Det samstämmiga vittnesbördet i avskedets stund var det, att kursen givit långt över förväntan. En önskan uttalades, att en sådan kurs måtte hållas även nästa år.
S. M. F.

Missionsmötet i furuparken.

Missionär Teofil Ceder. †

Kongoposten har åter bragt oss en smärtsam underrättelse: missionär *Anders Teofilus Ceder* avled i Brazzaville, Franska Kongo, den 26 juli. Dödsbudet kom högst oväntat, ty missionär

Ceder hade i Kongo alltid åtnjutit god hälsa trots det giftiga klimatet.

Missionär Teofil Ceder föddes 1879 i Sunne, Värmland. Efter att ha genomgått Missionsskolan 1900—1904 och några månaders vistelse i Frankrike för språkstudier utreste han till Kongo i juli 1905. I detta land nedlade han sitt huvudsakliga livsverk.

När han efter sin första period återkom för att stärka sina krafter, genomgick han en kurs å tandläkareinstitutet i Stockholm. Vid en förnyad vistelse i hemlandet förökade han sina kunskaper å samma institut. Såsom tandläkare fick han i Kongo bringa hjälp till både svarta och vita.

Att Teofil Ceder var en missionär i detta ords bästa mening, därom vittnar bl. a. det tal, som guvernörlöjtnant E. Cadier höll vid Ceders begravning. Vi anföra därur följande:

»Jag vill icke, att man skall tillsluta denna grav, där Teofil Ceders stofthydda vilar, utan att jag såväl i egenkap av hans personlige vän som representant för koloniens administration får giva en sista hyllning åt honom, som i ordets fullaste mening var en god man. Han tillvann sig allas sympati på grund av sin redlighet, sin glada hjärtlighet och sin utomordentliga artighet.

Han hade lärt sig tandläkarekonsten, och de tjänster, han gjort här åt såväl svarta som européer, äro oräkneliga, och jag kan försäkra, att Teo-

fil Ceder skall bli djupt saknad av alla, som kände honom.»

Missionär Ceder har bland Kongos folk plöjt en betydelsefull fåra och utfört ett förblivande arbete, av vilket kommande släkten skola åtnjuta frukterna.

Han sörjes närmast av maka, född Dahlström, samt en 5-årig son jämte kamrater och många vänner här hemma och bland Kongos folk.

Hugsvale Herren efterlevande maka och barn! Frid över hans minnel
S. M. F.

Avsked.

*En brännhet hand, som snart av döden isas,
du kände sluta din — om ej så fast.
Ett sakta tack för allt — för allt som varit,*

*och sedan tyst det varma hjärtat brast.
En sista blick ur nästan slocknat öga
du ser med din av heta tårar skum.
Det hjärta stannat, som så varmt har klappat,
den röst, som klingat, är på jorden stum.*

*Ett vemod tungt sin dunkla skugga breder
ut över livet — över hjärtats sfär,
då du till sista avsked handen räcker
mot den, som varit för ditt hjärta kär.
En ros på graven, där det gömmes,
stoftet.*

*men äck, hur snart dess glans förbleknat har!
— Minns då, att i den evigt unga våren
står återseendet så härligt kvar.*

*Ja, ofta, ofta räcks vår hand till avsked.
»Kanhända mötas vi här aldrig mer».
Så säga vi med blicken skum av tårar,
och vekt ett vemodslöje munnen ler.*

*En avskedsblick, som utav tårar blänkte
så varm, och ren vi minnas den så väl;
ett tack, som stilla utav smärta skälvde,
vi kände, hur det gick från själ till själ.*

*Och vännen gick, sitt levnadsvärv han
fyllde,
vi hörde se'n: »En kämpe har gått
hem.»*

*— »Gått hem!» Åh, det var balsam uti
smärtan,*

*vi mötas ju i Guds Jerusalem!
Uti det eviga, det klara ljuset
det blir så litet allt, som jordiskt var.
Men bortom graven, bortom sorgens
dunkel
står återseendet så härligt kvar.*

Lydia Åström.

Juniorledareslöjdkurs

anordnas av Svenska Missionsförbundets Ungdom den 21 okt.—5 nov. i Västerås. Syftet är att utbilda troende unga män och kvinnor, som önska tjäna som instruktörer vid juniörernas arbetsmöten. Undervisning meddelas i mönsterritning, snidning, glödrkning, sammetspanering, lövsågning och metallplastik. Ett eller flera ämnen kunna väljas. Undervisningen pågår 5—7 timmar dagligen. Som kursledare och lärare tjänstgör missionär O. Morfeldt, vilken är specialist på ifrågovarande område. Så långt det är möjligt, beredas kursdeltagarna kostnadsfritt logi, och åtgärder vidtagas för att göra maten så billig som möjligt. Kostnaden för material torde ej överstiga 10 kr. pr ämne. Det är att hoppas, att Missionsförbundets församlingar, ungdomsföreningar och juniörkretsar icke försumma tillfället att sända representanter till denna kurs eller åtminstone lämna ekonomiskt stöd åt deltagare, som äro i behov härav.

Då högst ett 30-tal deltagare kunna mottagas, måste anmälan insändas i förväg till Sven Johansson, Arosvägen 28, Västerås.

I samband med slöjdkursen håller missionär Morfeldt predikningar och missionsföredrag. Om några månader anträder han återresan till Kongo, men dessförinnan är det meningen att hålla ytterligare två slöjdkurser, vilka sannolikt komma att förläggas till Götaland.

Arthur Wallin.

Till verket!

Åter nalkas julen och därmed arbete för Förbundets jullitteratur. Föregående år rönt vi det allra största intresse i arbetet från våra vänner landet runt. Många voro de, som då ställde sina krafter till vårt förfogande, varför ock ett storartat resultat vanns. Så gott som alla jultidningar slutsålades, så även beträffande Ansgarius och Missionshandboken. För detta storartade resultat ha vi Eder, kära medarbetare, att tacka. Som sagt, nu randas åter julen och arbetet med publikationerna måste börja. Vi rikta därför en varm vädjan till Eder, kära unga vänner: hjälpen oss i arbetet! För att underlätta detsamma ha vi i dagarna till eder alla, som föregående år hjälpt oss, utsänt provblad samt cirkulär. Skulle någon av eder icke bekommit omskrivna provblad, vore vi tacksamma, om Ni omgående tillskrev oss därom, så skola vi genast sända Eder dessa. Till dem, som förra året icke voro med i arbetet men i år ha tillfälle att hjälpa oss, bedja vi, att de ock må ställa sina krafter till förfogande. Arbetet är icke oviktigt. Tvärtom ha vi genom brev från föregående medhjälpare erfärit, hur stor välsignelse dessa fått röna, då de gått omkring i familjerna, och på samma gång de spritt våra tidningar, som på sitt sätt tala om julens betydelse, ha

de själva muntligen fått frambära budskapet ifrån Herren och vittna om sin Frälsare. Värdet av att få den kristliga jullitteraturen är så stor, att det näppeligen torde kunna överskattas.

Som förut sagts, gäller det att börja nu. Tillskriv därför Expeditionen omgående och insänd rekvisition. Vänta icke på varandra utan tänk hellre: Jag vill vara först. Jag vill sprida det mesta. Jag vill på mitt sätt söka få in det mesta för missionen.

Axel Grönkvist.

Meddelanden från S. M. U:s expedition.

Ungdomskommittén hade sammanträde på Expeditionen den 1 okt. Av de ärenden, som då behandlades, meddelas följande:

En juniorernas tidning kommer nu att utgivas från början av 1920. Tidningens namn blir »Junioeren». Till ansvarig utgivare utsågs juniorsekr. Arthur Wallin.

All *prenumeration* på tidningen Ungdomsvännan kommer härefter att ske genom posten. Vidare om våra tidningar i ett kommande nummer.

Teol. kand. Gösta Horsner kommer ej att nu tillträda sin befattning i S. M. U., enär han på kallelse beviljats uppskov därmed på ett år för att under tiden tjänstgöra såsom vikarie föreståndare vid det nystartade Bibelinstitutet i Kristinehamn.

Begäran om ungdomskurser till *Vingåker*, *Blidö*, och *Gottland* under vintern 1920 beviljades.

*

Ungdomskurser komma under hösten att hållas i *Alingsås* den 30 okt.—2 nov., *Jönköping* den 6—9 nov., *Kalmar* den 13—16 nov. och i *Söderhamn* den 27—30

NOV.

Anmälan om deltagande i följande kurser göres till: Past. L. Östergren, *Alingsås*. Past. O. Fryksén, *Jönköping*. Past. Herm. Josefsson, *Kalmar*.

Till dessa ungdomskurser hälsas våra ungdomar inom de respektive distrikten varmt välkomna.

S. M. F.

Dagligt bibelstudium.

Sönd. d. 26 okt. 1919. 1 Joh. 3:7. *Rättfärdig*. Icke den som talar om rättfärdighet, utan den som gör den. I vilket förhållande stå enligt denna vers tro och gärning till varandra?

Månd. d. 27 okt. 1 Joh. 3:8. *Synden*. Människan är som havet, som ej sätter sig själv i rörelse utan får sina vågor av den vind, som blåser. Antingen står människan i förbindelse med Kristus eller satan. Betänk detta! Vad allt innefattas i orden: djävulens gärningar?

Tisd. d. 28 okt. 1 Joh. 3:9. *Född av Gud*. Barnen hava faderns art. Guds vilja genomtränger vår vilja. Jämf. Rom. 6:2. Vad menas med att vara »född av Gud»?

Onsd. d. 29 okt. 1 Joh. 3:10. *Djävulens barn*. Guds och djävulens barn kunna ej alltid åtskiljas på blott en yttre livsgestaltning. De kunna ej heller alltid särskiljas på sina ord och tankar. Man kan nitälska emot orättfärdighet, våld, falsk andlighet och ändå vara ett djävulens barn. Vilka äro då de osvikliga sårmärkena på Guds och djävulens barn?

Torsd. d. 30 okt. 1 Joh. 3:11. *Inbördes kärlek*. Den inbördes kärleken är det kristliga livets grundvillkor. Den är ock den sanna livsyttringen. Vari skilja sig samfundskärlek från den kristliga brödrakärleken?

Fred. d. 31 okt. 1 Joh. 3:12. *Brodermördare*. Betänk, att det var vid själva offeraltaret, Kain uppretades mot sin broder. Det var just där, hans helvetiska hat blossade upp. Vilka allvars-lärdomar böra vi hämta därav?

Lörd. d. 1 nov. 1 Joh. 3:13. *Världens hat*. Hos icke blott grovt ogudaktiga utan även hos i andligt avseende till synes

nitiska och fromma män, kan uppstå ett bittert hat mot sant gudfruktiga. Detta fick Jesus erfara. Varur framgår då ett sådant hat?

Sönd. d. 2 nov. 1 Joh. 3:14, 15. *Döden — livet.* »Vi frukta livet, som om det vore döden, emedan det lösgör oss från oss själva och sätter andra i kärlek över oss. Vi söka döden, som om den vore livet, i det vi inestänga oss inom oss själva och uppskatta ingen annan än oss själva.» Varför bär egenkärleken döden inom sig? Varför äga vi liv blott i den sanna kärleken?

Månd. d. 3 nov. 1 Joh. 3:16. *Kärleken.* Hatet tager den andres liv. Kärleken giver sig själv. Vem åsyftas i första delen av denna vers?

Tisd. d. 4 nov. 1 Joh. 3:17, 18. *Praktisk kristendom.* Vilken som har... Världen ser i penningarna sin skatt. De få ej bliva den troendes egentliga goda. Huru många fromma människor är det väl, som se och förstå andras behov? Huru förbliver Guds kärlek i de oförståendes hjärta? Vilken är enligt denna text den avgörande skillnaden mellan falsk och sann kärlek?

Onsd. d. 5 nov. 1 Joh. 3:19, 20. *Av den sanna kärlekens vinst.* Den, som älskar och gör sann kärlek gällande, är »av sanningen». Den heliga kärleken förenar oss med Gud, skänker inre ro och fast hållning. Vilka praktiska lärdomar giver oss vers 20?

Torsd. d. 6 nov. 1 Joh. 3:21, 22. *Inre anklagelser.* Detta är talat till Guds folk. Om än vårt hjärta och samvete ej glömma, kan dock Gud förlåta. En bön, som gör Gud till tjänare och den bedjande till herre, har ingen del i detta löfte. Vilka äro betingelserna för bönhörelse?

Fred. d. 7 nov. 1 Joh. 3:23. *Tro — kärlek.* Aposteln kommer åter och åter till dessa ord. Varför detta?

Lörd. d. 8 nov. 1 Joh. 3:24. *Andens gemenskap.* Anden förmedlar gemenskapen mellan Gud och den troende människan. Om den ande, som besjalar oss, är av Gud, då skall detta bevisas av vår livsgemenskap med Gud och det liv, som är en följd därav. Huru dant är då detta liv?

S. M. F.

Ingångna i vilan.

Edla Lundkvist, medlem av ungd. »Liljan», Uppl. Ekeby, gick i blomman av sin ålder över gränsen den 14 maj, endast 23 år gammal. Saknaden efter henne är stor. Hennes plats står tom såväl i hemmet som i ungdoms- och musikföreningen, där hon alltid glatt

och villigt tjänade. Hon var en av de lyckliga, som tillhört Herren från sin barndom. Genom sin stilla, helgade vandel hade hon tillvunnit sig många vänner. Hennes liv var ett manande föredöme. Frid över hennes minne!

Herman Mattsson, medlem av Edebo friförsamling och ungdomsförening, fick efter fyraårigt, med stort tålamod buret lidande, hambud den 26 Maj. Under två och ett halft år har han oavlåtligt legat till sångs å Östhammars lasarett. Ljusa och oförgälliga äro de minnen,

som vi äga av hans helgade person. Ända in i det sista lågade hans själ av helig nit för sin Frälsares rikssak, därom vittnade ock hans sista önskan, i det han undanbad sig alla blommor vid sin bår, och penningarna i stället skulle givas till S. M. U:s studiefond. Söndagen den 1 juni vigdes hans stoft till ro å Edebo kyrkogård. Hans sista önskan hade också hörsammats. En gurlang av vild förgätmigej på kistan talade sitt tysta men gripande språk. Tack Herman, för vad du varit, och för vad du givit oss!

Olof Hörnstén, medlem av Hörnsjö brödrförsamling och dess ufög, fick den 8 sistlidne juni hambud efter blott några dagars sjukdom. En mångårig kämpe i Herrens vingård lämnade han ett stort tomrum efter sig i församlingen, där han var ledamot av styrelsen, och i ungdomsföreningen, vars kassör han varit i många år. Gudsfuktan, plikttrohet och arbetsamhet kännetecknade hans liv. Med sin sång och musik var han outtröttlig.

Han sörjes närmast av maka — dotter till pred. P. E. Hörnstén — och tre barn. Herrens vägar äro underliga. Dock är det rätt allt, vad han gör. Olof Hörnstén fick gå hem i frid. Minnet av hans livsgärning skall länge bevaras.

Fritz Rödholt är hemförlo-
vad. Han avled i hjärnhinne-
inflammation å Alingsås lasa-
rett d. 15 sept., i en ålder av
21 år. En värderad medl. av
Vänga ungdomsförening och
församling har han lämnat
ett stort tomrum efter sig. Han var all-
tid redobogen, nitisk och sympatisk. Frid
över hans minne!

Under skördedagar.

Vi ha åter upplevat en tid av skörd.
Och skördetider äro glädjetider. Ty gläd-
jedagar är det, då lantmannen får gå ut
på fältet med sin lie och skörda en vac-
ker råg- eller veteåker, eller då träd-
gårdsmästaren plockar ned den mognade
frukten från äpple- och päronträd. Då
skördas vinsten och lönen för mycken
möda och omtanke.

Det är något av denna känsla, som en
ungdomsförenings medlemmar erfara, då
de få välkomna någon eller några med-
lemmar till föreningen. Det är en skör-
dedag. Och i många fall är det även helt
visst så, att ungdomsföreningen har sått
och planterat i hopp och under bön, långt
innan skördedagen kom. Men den kom
likväl. Icke underligt, om där är jubel
och tacksägelse bland medlemmarna över
dessa nyvunna.

Ibland få vi vara med om att skörda,
där vi ej sått. Men vår Guds åkerfält är
gemensamt för oss, och vi klandra ej var-
andra, endast det blir sått och skördat.

Det är en sådan skördetid, vi i dessa
höstdagar ha upplevat inom ungdomsför-
eningen i Strängnäs. Söndagen den 21
sept. hade vi nämligen glädjen att i vår
förening Hemåt få intaga ej mindre än 22
nya medlemmar. Det var ömsesidig gläd-
je den dagen. Denna stora grupp utgjor-
des av 18 elever från seminariet 12 ur
första klassen och 6 ur studentklassen och
de 4 övriga voro våra »egna».

Då vi beteckna glädjen såsom ömsesi-
dig, förklaras det därmed, att de unge
männen, som till en början äro främling-
ar i staden, äro synnerligt glada över att
i församlingen och dess ungdom finna ett
hem särskilt för söndagen. De känna sig
då ej bortä utan hemma. De ungdomsför-
eningar, som sänt oss någon medlem, kun-
na veta, att de äro i gott förvar hos oss.
Ätminstone söka vi göra vårt bästa för
deras andliga välfärd och trevnad. Och
de behöva så väl en avskild bönevrå, en
umgängeskrets av troende bröder och
systrar. På så sätt blir det möjligt, att
under studietiden få sitt troslov bevarat.

Det behöver väl ej sägas, att även vi
gladdes och gävo dem våra händer och
hjärtan.

Av ungdomsföreningens omkring ett
80 tal medlemmar äro nära hälften ele-
ver från seminariet. Dessutom finnas ej
så få hos den kyrkliga ungdomskretsen
och hos baptisterna. Men det stora fler-
talet är S. M. U-are.

Om det i och för sig är glädjande, då
unga män och kvinnor avgöra sig för
Kristus, så är det så mycket mera värde-
fullt, då det gäller ungdom, som utbildar
sig för det oerhört viktiga lärarkallet.
Ungdomsvännens läsare känna till, huru
särskilt de äldre troende och de, som stå
i ledningen och känna det största ansva-
ret, med oro tänka på framtiden och kris-
tendomsundervisningen i våra skolor.
Därför har man börjat rådslå om, huru
vi skola få troende unga män och kvin-
nor att söka in vid seminarierna, och på
vad sätt vi skola kunna hjälpa dem eko-
nomiskt. Var därför uppmärksamma på
all den hjälp, som kommer att bjudas och
omtalas i denna tidning! Seminarierna
och skolan behöva just eder, I troende,
studiebegåvade unga män och kvinnor.

Det skall helt visst glädja många att
höra om, att så många unga troende män
hålla på att utbilda sig till lärare vid ett
enda seminarium. Därför är antalet an-
givet. Det var också en upplevelse, att
se de hänfödda unge männen komma med,
höra deras vittnesbörd och trosvissa sång.

Ej mindre välkomnades våra egna. De
äro frukten av sådd och fostran i sön-
dagsskola och junioravdelning.

De övriga ha fostrats på andra håll, av
mor och far, genom syster eller bror el-
ler kanske av en nitälskande lärare i sön-
dags- eller vardagsskola.

Få vi också nämna, att vi aftonen för-
ut voro inbjudna till baptisterna, och att
det andliga utbytet blev mycket gott. Be-
söket kommer förstås att kvitteras i en
snar framtid.

Och nu en fridens hälsning ut till brö-
der och systrar inom S. M. U. över hela
landet!

E. L-m.

Svenska Missionsförbundets offerveckan den 26 okt.—2 nov.

Vi uppmana härmed vår kristna ung-
dom att, så långt möjligt är, samlas man-
grant till offerveckans möten. Given ock
en kraftig hjälp åt vår Hemlandsmission,
Kongommissionen, Kinamissionen, Ost-Tur-
kestanmissionen, Sjömansmissionen och
Missionen i Ryssland.

Ett uppslag.

Vid senaste ungdomsmötet i Missionskyrkan i Västerås, behandlades frågan om beklädande av fattiga barn till jul i likhet med föregående år. En önskan uttalades, att föreningsmedlemmarna, särskilt de manliga, skulle taga mera aktiv del i omkostnaderna för beklädandet av behövande fattiga barn, än vad som förut gjorts.

I fjol bekläddes mellan 50 och 60 barn, de flesta med tillhjälp av församlingsmedlemmar, samt andra, utomstående intresserade personers hjälp. Kostnaderna för varje barn beräknas i år gå till lägst 60 kr. Ett förslag framkom, att man skul-

le uppdelat kostnaderna i hel, halv, fjärdedelar samt eventuellt åttondelar med resp. kr. 60, 30, 15 och 7,50, och att varje medlem så vitt möjligt borde teckna sig för någon andel i beklädandet, dock naturligt med rätt att giva mindre för den, som icke kunde åta sig någon andel.

Förslaget vann allmänt bifall och uttalades till sist en vädjan, att envar skulle behjarta detsamma, och om alla sökte att försaka något för de mångas skull, som äro i nöd och i saknad av det nödvändigaste, skulle ett gott resultat uppnås.

Exemplet manar till efterföljd i flera ungdomsföreningar. Liss.

Från ungdomsföreningarna.

Saltsjöbadens kristliga ungdomsförening, som härmed presenteras i Ungdomsvannen, bildades i okt. 1906. Föreningens förste ordf. var D. Jakobsson och dess nuvarande är past. Henning Andersson, Stockholm. Medlemsantalet är 29. Föreningen arbetar i innerligt samförstånd med församlingen på platsen och söker att i ord och vandel avlägga ett levande vittnesbörd om Gud, sin Frälsare.

Söndagen den 21 sept. avhölls i Ösby missionshus i Västerfärnebo ett större ungdomsmöte anordnat av missionsföreningens ungdomsförening. Till mötet voro inbjudna Fläckebo, Broddbo, Möklinta och Kärrgruvans ungdomsföreningar. Förmiddagens möte, som var enskilt, inleddes av ungdomsföreningens ordf. handl. J. D. Pettersson med hälsningstal och bön, varefter Kärrgruvans sångkör sjöng en sång. Därpå diskuterades frågan: Huru få mera livaktighet i våra ungdomsföreningar? Frågan inleddes av pastor Söderman, Kärrgruvan, därvid särskilt betonades vikten av, att alla skulle delta i mötena med uppläsningar ur goda böcker, bibelsamtal, att missionsaftnar skulle anordnas. Huvudvillkoret: alla i verksamhet. Pastor Audélius, Fläckebo, framhöll ledareförmågan såsom av största betydelse, samt att mötet bör vara ett tillfälle till fördjupande av det andliga livet. Då blir mötet givande och efterlängt. Flera talare deltog i diskussionen, framhållande föreningarnas stora uppgifter i dess förädlade verksamhet. Flera synpunkter påpekades, hur på vilka sätt bästa möjliga resultat skulle kunna er-

nås. Diskussionen var mycket intressant och givande.

På e. m. var offentlig fest med omväxlande program: föredrag av Audélius och Söderman, sång av Kärrgruvans sångkör, kafferast och deklamation av folkskollärarinnan fröken Wallborg, Kärrgruvan. Tillslutningen var mycket god trots det osäkra vädret. Säkerligen skall ock från denna dag goda minnen och intryck följa.

Lindholmens kr. udfg hade sönd. den 21 sept. anordnat ett större ungdomsmöte och höstfest. Till detsamma hade även Väsby ungdoms- och musikförening inbjudits. Pastor K. J. Eriksson öppnade förmiddagens möte med bön och bibelläsning. Sedan Väsby musikförening utfört några sångnummer, höll missionär S. M. Fredén, Stockholm, ett medryckande föredrag med ledning av dagens högmässotext. Efter några sånger av Väsby och Lindholmens sångköror avslöts förmiddagens möte. Under rasten var gemensam middagsspisning anordnad. Därefter fortsattes mötet med sång av Väsby sångkör och ett kort inledningstal av stud. Henning Akerberg. Sedan ytterligare sång ut-

Saltsjöbadens kristliga ungdomsförening.

förts, höll S. M. Fredén ett kraftigt och väckande ungdomsföredrag. Dir. Folke, ordf. i Lunda kr. udfg. lämnade ett minnesord som avslutning. Det i allo lyckade mötet lämnade en rik andlig behållning och skall säkert länge minnas.

Söderhamns kretsen av Hälsinglands frikyrkliga ungdomsförbund höll sitt första gemensamma möte i Söderhamn sönd. den 28 sept.

Förmiddagens möte öppnades av past. J. Blomqvist, Söderhamn, som i ett kort anförande berörde mötets karaktär och syftemål samt hälsade de närvarande välkomna. Efter en sång av blandad kör talade past. A. Maathz, Stugsund, över dagens text Matt. 6:24—34. Talaren erinrade om människans höga ursprung och kallelse samt om Guds andeliga omvårdnad. Sedan en manskvartett från Bergvik sjungit en sång avslöts mötet av pastor Westberg.

På e. m. fortsatte mötet med samtal över ämnet: »Ungdomen och nöjeslivet». Samtalet blev synnerligen intressant och givande. Följande resolution antogs:

»Hälsinglands frik. ungd.-förb. uttalar som sin bestämda uppfattning, att teater-, biograf- och cirkusbesök, lekafsnar, söndagssport, romanläsning och tobaksbruk skadar det kristliga livet och anstår icke troende ungdom.»

Efter en kort kafferast hölls föredrag av past. Themnér, Norrala, och past. Westberg, omväxlande med sång och musik, utförd av musikkapellet, sångföreningen Strängbandet och manskvartett, samtliga från Bergvik och Marma ungdomsf. samt solosång av fr. Engvall, Kinstaby. Mötet som var besökt av omkring 1,000 deltagare vittnade om ungdomlig kraft och hänförelse, och önska vi de unga god fortsättning på det nu påbörjade samarbetet.

Från junioravdelningarna.

Söderhamns juniorförening hade sönd. d. 21 sept. sin årshögtid. Halyvuxen ungdom från staden och omgivningarna hade talrikt infunnit sig. Föredrag hölls av juniorsekreterare Arthur Wallin, missionär O. Morfeldt och past. John Blomqvist. Arsberättelse föredrogs av föreningens ordf. fabr. Carl Erikson. Sång utfördes av juniorer. På kvällen var anordnat enskilt möte, då korta tal hölls av från andra trakter inbjudna juniorledare och av förutnämnda talare.

I *Väsby* har bildats en liten juniorförening, vilken avhöll sitt första möte tisdagen den 23 sept. Till junioravdelningens

ledare ha utsetts fr. Ingrid Vallman och trädgårdsmästare C. A. Hellgren.

Tolv juniorer ingingo i föreningen. Tillsvidare kommer den att avhålla ett möte i veckan såsom arbets- och uppbyggelsemöten samt sångövningar.

Till religiösa samfund och ungdomsföreningar!

Innevarande riksdag har på framställning av Kungl. Maj: bl. a. beslutat att anvisa medel:

dels 50 st. stipendier à 100 kr. för deltagande i en så kallad allmän utbildningskurs à 15 dagar i nykterhetsfrågan år 1920 med tillräde för präster, predikanter och församlingsledare, studie- och ungdomsledare, lärare och andra för nykterhetsfrågan intresserade personer;

dels 18,000 kronor såsom bidrag till föreläsningar och lektioner i nykterhetsfrågan att utgå med 20 kr. pr föreläsning och viss del av resekostnaderna.

Medlen torde handhavas av Centralförbundet för nykterhetsundervisning under skolöverstyrelsens inseende och kontroll. Alla talare och ämnen skola vara upptagna i en av förbundet utgiven katalog, som fastställas av överstyrelsen.

Med hänsyn till det livliga nykterhetsintresse, som förefinnes inom de religiösa samfunden, har man alldeles speciellt velat bereda dessa möjlighet att komma i åtnjutande av ifrågavarande statsanslag dels för deltagande i utbildningskursen (för vilken program senare skall meddelas), dels för anordnande vid missionsmöten, konferenser, ungdomsmöten, predikantmöten etc. av ett eller annat föredrag berörande nykterhetsfrågan och därmed sammanhängande spörsmål. Centralförbundet skall i sinom tid meddela närmare härom, sedan bestämmelserna blivit utarbetade och stadfästa. Närmast gäller det nu, att så många som möjligt av samfundens predikanter och övriga talare bliva upptagna i katalogen. Ansökan härom insändes till Centralförbundet för nykterhetsundervisning, Tunnelg. 19, Stockholm, och skall åtföljas av noggranna uppgifter om ämnen, talararvode samt handlingar och intyg, som belysa vederbörandes utbildning och kompetens såsom talare. Bäst vore, om samfundens styrelser ville förmedla ansökningarna och även i övrigt medverka till ett gott resultat.

Stockholm i sept. 1919.

August Ljunggren,
Centralförbundets ledare.